

A saját lakás, az önálló otthon sokak számára csak ábránd a mai Magyarországon. Pedig a lakhatás alapvető emberi jog. Pontos adatok a hajléktalanokról nem állnak rendelkezésre, mert létezésükről évtizedeken át nem vettek tudomást; ezért a statisztikákban sem szerepelnek. Szakemberek becslése szerint számuk ma 135 ezer körül lehet.

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 25. cikke szerint „minden személynek joga van saját maga és családja egészségének és jólétének biztosítására alkalmas életszínvonalhoz, nevezetesen élelemhez, ruházathoz, lakáshoz, orvosi gondozáshoz, valamint a szükséges szociális szolgáltatásokhoz...”

A Keleti pályaudvar éjszaka is éli sajátos életét: vonatok érkeznek fáradt utasokkal, miközben újabb szerelvények vágnak neki a sötétségnek. A váróterem sokak számára nyújt éjszakai szállást, utazóknak és hajléktalanoknak. Alomba ájult emberek alszanak a székeken, s akiknek még ott sem jutott hely, a kövön „ágyaztak meg”. Fejük alá tett motyójuk párnaként szolgál.

A levegő áporodott, gyomorfordító, nehéz testszag üli meg a termet. A kövön olcsó bor csordogál, az egyik alvó keze borította fel a maga mellé tett kövidínkás üveget. A halk hortyogásban lengyel turisták falatoznak. Hatalmas sporttáskáikból téliszalmit, zöldpaprikát, kenyeret és persze vodkát szednek elő, egymást kínálgató szavaikra méltatlankodó horkantással válaszolnak az alvók.

A pályaudvar padjain is bőbiskoló embereket találunk. Az érdeklődést senki sem fogadja szívesen. Kérdezősködni nem való, hiszen nem jó dolgukban húzódtak be ide éjszakára. Anus néni is csak azután lett közlékenyebb, amikor hasznomat vette minden holmiját rejtő, kopott szatyrának elhelyezésénél.

— Régóta éjszakázom itt — mondja, de látszik rajta, töpreng, felfedje-e titkát. Aztán elszántan sorolja sérelmeit. — Egész életemet végigdolgoztam, még sincs megélhetésem. Amióta az eszemet tudom, napszámra jártunk. De bizonytalan kenyér volt az, úgyhogy feljöttünk Pestre. Az uramat szívesen felfogadták itt is, mert dolgos ember volt. Fát vágott, kertet ássott, még bírt. En meg házakhoz

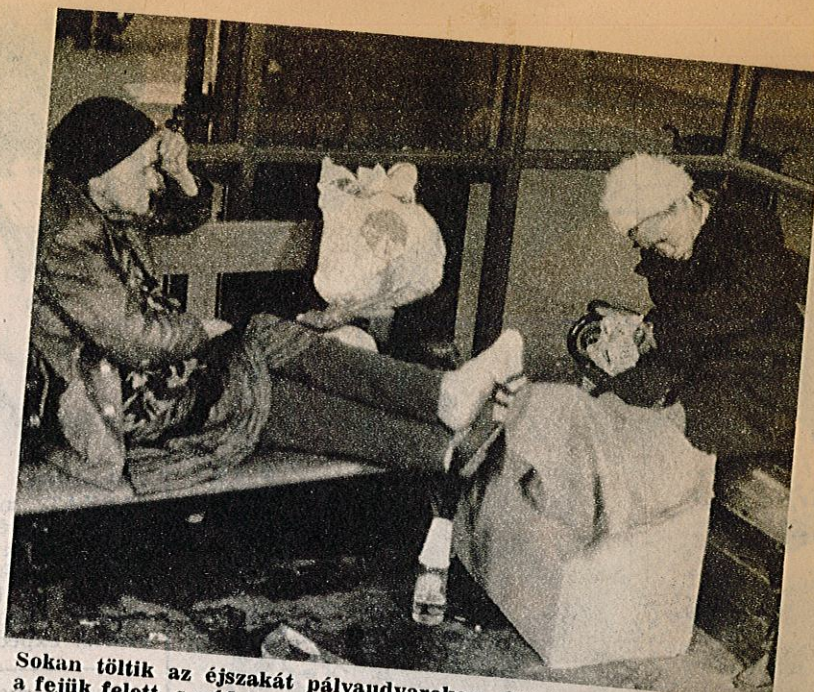
tudom megfizetni. Dobozolásból élek: összeszedem az üzletekből az üres papírdobozokat, és elviszem a MEH-be. Nem sokat kapok értük, épphogy kosztolni tudom magam. Hetvenkét éves vagyok, kevésel beérem. Azért estére nagyon elfáradok, valahol csak meg kell pihennem. Ha két-három órát alhatok, az már elég nekem.

*

— Magyarországon is széles tömegeket sújt a hajléktalanság vagy annak bármikori veszélye. Ezek laknak kényszerűségből munkásszállókban, lakókocsi-ban, al- és ágybérletben — magyarázza dr. Bognár Szabolcs jogász, a „Hajléktalanokért” Társadalmi Bizottság egyik alapító tagja. — A hajléktalanok helyzetéről sem a közigazgatás, sem a hozzá kapcsolódó statisztikai apparátus nem vesz ma tudomást. Őket nem regisztrálja senki, így a hajléktalanok többnyire megszámlálhatatlanok. Igaz, a tereken, pályaudvarokon, szarítóhelyiségekben és kazánházakban élőkkel a számlálóbiztosok nem is találkoznak. Érdekes, hogy a legutóbbi, 1980-as népszámláláskor 30 ezer ember lakóhelyét jegyezték be „ideiglenes, mozgó és egyéb létesítmény”-t, ami alatt uszály, lakókocsi, barlang, kunyhó értendő.

— Mégis, hányan lehetnek ma fedél nélkül? — Óvatos becslések szerint legkevesebb 135 ezren vannak. Elsősorban a válás miatt lakásukat elhagyni kényszerülőkről, az állami gondozásból kikerülőkről és a munkásszállók lakóiról van szó. Sajnos, úgy látszik, a hajléktalanságot kiváltó okok megszüntetésére egyre kevesebb a remény.

Evente 30 ezer házasságot bontanak fel nálunk, s a lakás megosztása csak ritkán lehetséges. Tehát az egyik félnek — általában a férfinak — el kell költöznie. De hová? Esetleg rokonok, barátok fogadják be, vagy marad az albérlet. Tudjuk, hogy a tartásdíj fizetése mellett nincs esélyük saját lakásra. Az állami gondozásból nagykorúságuk miatt kikerülő több ezer fiatal is a hajléktalanok táborát gyarapítja. Távozásukkor ugyan az intézet bejelenti őket valamilyen címre, munkásszállást vagy albérletet szerez, de ez nem oldja meg gondjukat. Ezekről a helyekről általában rövid időn belül továbbmenekülnek. Közismert, hogy a mun-

Sokan töltik az éjszakát pályaudvarokon. Ott legalább fedél van a fejük felett, s védelmet nyújt a hideg és az eső ellen

kásszállók lakóinak többsége is hajléktalan. Gazdasági kényszerből vállalnak otthonuktól távol munkát, kezdetben ez a helyzet átmenetinek látszik. Azaz a reménnyel indulnak el, hogy amint lesz lakóhelyükhez közel munkalehetőség, visszatérnek, ha pedig a fővárosban találnak boldogulást, később magukkal hozzák a családot is. A tapasztalatok szerint ez nagyon ritkán teljesül, a földrajzi távolság általában az érzelmek távolodásához vezet, a családok szétszakadnak. S aztán már nincs hová visszatérni.

Friss információk híján kénytelenek vagyunk a legutóbbi népszámlálás adataira hagyatkoznunk. Megdöbbentő számok ezek: munkásszállókban, alkalmasított szálláshelyeken 92 ezren, kórházakban, munkaterápiás intézetekben, alkoholelvonó intézményekben 60 ezren éltek. Azt más forrásból tudjuk, hogy 1987 végén a különböző büntetés-végrehajtási intézeteknek 22 és fél ezer lakója volt. Kérdés, közülük hányat vár és fogad vissza a család. A felsorolt — gyakran egymást átfedő — adatok mögött sok ezer potenciális hajléktalan húzódik meg. Nagy többségük lakástalan, otthonatlan, kényszerűen földönfutó. Ki tudja, hányan élnek teljes bizonytalanságban?

Részlet M. László harmincéves, elvált férfi segítségkérő leveléből:

„Egész életemben nem volt állandó lakásom, ami pedig be volt jegyezve az igazolványomban, az csupán fictív cím volt. Miután betöltöttem a 18-ik évemet, és megszűnt az állami gondozásom, beírták nekem anyámék címét, ahol valójában soha nem laktam, és ők sem engedték. A hatóságokat csak az érdekelte, hogy legyen beírva állandó lakás. Később anyámék elköltöztek, a régi épületet lebontották, de a címük továbbra is szerepelt a személyi igazolványomban.

Teljesen magamra maradtam. Jobb híján munkásszállóra kényszerültem. Sok munkásszállón laktam, és elmondhatom, nem kívánom senkinek az ott zajló életet. Végül úgy látszott, hogy rám mosolyg a szerencse. Megismerkedtem egy lánnyal, akivel 1978 júniusában összeházasodtunk. Nem rajtam múltot, hogy ez a házasság nem sikerült. A fiamtól való elszakadás fáj a legjobban, és akkor már ideigleg teljesen kikészültem.

Újra munkásszállók, újra az utca, aztán kórház, és ez így megy évek óta. Nincs esélyem arra, hogy valaha igazi lakásom

és otthonom legyen. Hontalan vagyok a hazában, ahol megszülettem, amelynek állampolgára vagyok. Sokszor elgondolkodtam azon, mit keresek én ebben az országban, ilyen jövővel és élettel, ami itt vár rám.

Nem bírom tovább. Tettem valamit azért, hogy jobb legyen. Feltörtem egy üresen álló lakást, és még aznap bejelentkeztem állandóra. A lakás egy 3×4 méteres szobából, fürdőszobából és egy 1,5×1,5 méteres előszobából áll. Szeretném megtartani, és azt, hogy ne dobjanak ki. Élettársam, T. Julianna terhes, és kórházban van. Vele szeretnék élni, ha hagnak. Borzasztó idegállapotban vagyok, félek, hogy kidobnak. Nem tudom, mit tegyek, hogy megtarthassam a lakást. Így rendbe jönne az életem.”

*

A hatvankét éves özvegy Hajdik Antalnén, bár volt lakása, a házkészítésnek „köszönheti” hajléktalanságát. 1959-től (!) a legutóbbi hónapokig a VI. kerületben, a Csengery utca 49-es számú ház üzletlakásában lakott. Házasságkötésük után költözött oda férjéhez, a cipész-mesterhez. Az egyetlen utcai helyiség műhelyként és lakásként szolgált számukra. Miután férje 1979-ben meghalt, Rozál néni továbbra is ott lakott. Ez ellen senki sem emelt kifogást, a hatóság sem, jóllehet az üzlethelyiség bérlője az elhunyt volt. Igaz, özvegy Hajdik Antalnén ezután is pontosan fizette a lakbért. Különösebb esemény nélkül, békességben telt el tíz esztendő.

Am néhány hónapja, egy téli reggelen a házkészítés emberei zörgették fel Rozál nénit. A betódló életerős fiatal emberek felszólították: „Azonnal takarodjon, s többet ide ne tegye a lábát!” A megszeppent idős asszonyt kizavarták lakásából, bútorait, összes holmijával együtt az utcán várakozó teherautóra pakolták. (Ezeket egyébként a mai napig nem kapta vissza.) S hogy szavaiknak nyomatékot adjanak, és esetleges visszatérését megakadályozzák, az üres helyiség ajtaját gondosan beszögelték.

Rozál néni tehát az utcára került. Ezt azonban akkor még fel sem fogta, mivel aznap reggel nyolcra — számtalan betegsége gyógyítása végett — kórházba szolgáltatta beutalója. Ösz-

szes holmija az volt, amit magán viselt. A kórházban kapott kölcsön hálótálcát és pongyolát.

A szomorú valóságra akkor döbbsen rá, amikor gyógykezelése befejeztével kezébe kapta a zárójelentést. Nem merte megmondani, hogy nincs hová mennie. Hetekig pályaudvarokon húzta meg magát, de a vasutasok meg a rendőrök legtöbbször elzavarták. A hideg elől éjszaka a Hunyadi téri piac ponyvával letakart ládái alá bújt. Napközben buszra szállt, végállomástól végállomáig utazott, mert így kevésbé fázott. Fürödni, mosakodni az utcán töltött hetek alatt egyáltalán nem tudott.

Sorsa, úgy tűnik, végre szerencsés fordulatot vett. A Tereztvárosi Családsegítő Központ közbenjárására befogadóra lett: özvegy Juhász István hajlandó megosztani vele lakását, odavette albérletnek. Addig is, amíg törvénytelen kilakoltatásért jogorvoslatot nyer, az albérlet díját a családsegítő központ fizeti.

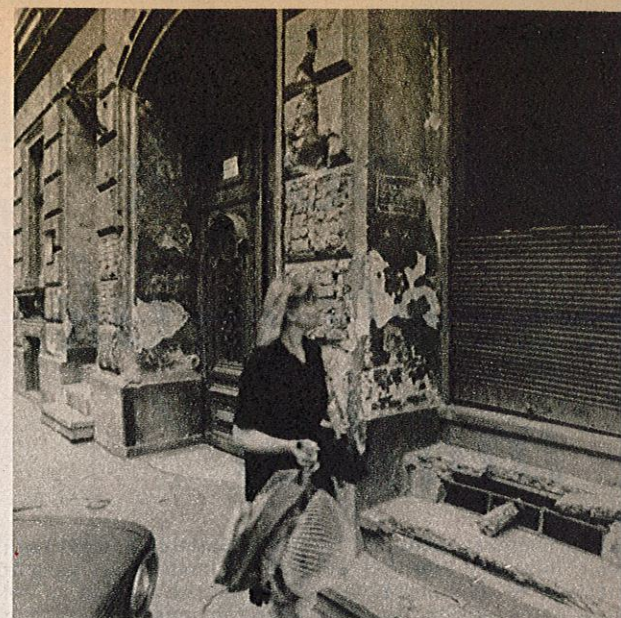
*

— Milyen céllal alakult meg a „Hajléktalanokért” Társadalmi Bizottság, s mit tehetnek a lakástalan emberekért?

— Mivel a lakáshoz való emberi jog gyakorlati érvényesülését a jelenlegi társadalompolitika, de a jogalkotás és jogalkalmazás sem segíti elő megfelelően ezért határoztuk el a bizottság életre hívását — mondja dr. Bognár Szabolcs. — Az ilyen problémával küszködő csoportok érdekeit nem képviseli senki, hangjuk elvész a társadalomban. Természetesen nem hiszünk magunkról, hogy héttagú bizottságunk megoldhatja súlyos gondjait. De fel kell hívunk a társadalom figyelmét: hány társunknak nincs biztonságos otthona!

S a figyelemfelkeltésen túl kezdeményezzük az okok feltárását, hogy a hajléktalanság kezelésére és felszámolására megfelelő program születhessen. Összekötő szerepre vállalkozunk az ügyben érintett tárcák között — a megoldás érdekében. A bizottság tevékenysége nyitott és nyilvános, bárki vagy bármilyen szervezet csatlakozhat hozzánk. Minden okos ötletet szívesen fogadunk.

Gyerkó Katalin

Vajon ki vetett szemet erre az üzlethelyiségre? — Méri ki, mint ahogy az sem, miért lett egyszerre útban ott lakó idős asszony

A terek és parkok félreeső padjait nemcsak a szerelmesik, hanem a hajléktalanok is

FOTO: HAI

OTTHONTALANUL A HÁZÁBAN?

A saját lakás, az önálló otthon sokak számára csak ábránd a mai Magyarországon. Pedig a lakhatás alapvető emberi jog. Pontos adatok a hajléktalanokról nem állnak rendelkezésre, mert létezésükről értizdedeken át nem vettek tudomást; ezért a statisztikákban sem szerepelnek. Szakemberek becslése szerint számuk ma 135 ezer körül lehet.

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 25. cikké szerint „minden személynek joga van saját maga és családjá egészségének és jólétének biztosítására alkalmas életszínvonalhoz, nevezetesen élelemhez, ruházathoz, lakáshoz, orvosi gondozáshoz, valamint a szükséges szociális szolgáltatásokhoz...”

A Keleti pályaudvar éjszaka is éli sajátos életét: vonatok érkeznek társadt utasokkal, miközben újabb szerelvények vágnak neki a sötétségnek. A váróterem sokak számára nyújt éjszakai szállást, utazóknak és hajléktalanoknak. Alomba ájult emberek alszanak a székeken, s akiknek még ott sem jutott hely, a kővön „ágyaznak meg”. Fejük alá tett motyójuk párnaként szolgál.

A levegő áporodott, egyomorfordító, nehéz testszag üli meg a termet. A kővön olcsó borcsordogál, az egyik alvó keze borította fel a maga mellét, kövindikás üveget. A halk hortyogásban lengyel turisták falatoznak. Hatalmas sporttáskákból teliszalámi, zöldséppaprikát, kenyert és persze vodkát szednek elő, egymást kínálgató szavakra méltatlankodó horkantással válaszolnak az alvók.

A pályaudvar padjain is bóbiskoló embereket találunk. Az érdeklődést senki sem fogadja szívesen. Kérdésködni nem való, hiszen nem jó dolgukban húzódtak be ide éjszakra. Annus néni is csak azután lett közlekenyebb, amikor hasznomat vette minden holmiját rejtő, kopott szatyrának elhelyezésénél.

— Régóta éjszakázom itt — mondja, de látszik rajta, töpreng, felfedje-e titkát. Aztán elszántan sorolja sérelmeit. — Egész életemet végigdolgoztam, még sincs megélhetésem. Amióta az eszemet tudom, napszámba jártunk. De bizonytalan kenyér volt az, úgyhogy feljöttünk Pestre. Az utamat szívesen föl fogadták itt is, mert dolgos ember volt. Fát vágott, kertet ásott, amíg bírta. Én meg, hazakhoz jártam mosni. Nekünk lakásunk sosem volt, egyik alberteltől mentünk a másikba. De amióta magamra maradtam, már nem

tudom megfizetni. Dobozlisból élek: összeszedem az utcákról az üres papírdobozokat, és elviszem a MEH-be. Nem sokat kapok értük, épphogy kóstolni tudom magam. Hetenként éves vagyok, kevéssel beírem. Azért estére nagyon elfáradok, valahol csak meg kell pihennem. Ha két-három órát alhatok, az már elég nekem.

*

— Magyarországon is széles tömegeket sújt a hajléktalanság vagy annak bármikori veszélye. Ezeknek laknak kényszerűségből munkásszállókban, lakókocsi-ban, al- és ágybérletben — magyarázza dr. Bognár Szabolcs jogász, a „Hajléktalanokért” Társadalmi Bizottság egyik alapító tagja. — A hajléktalanok helyzetéről sem a közigazgatás, sem a hozzá kapcsolódó statisztikai apparátus nem vesz ma tudomást. Őket nem regisztrálja senki, így a hajléktalanok többnyire megszámálhatatlanok: ligaz, a tereken, pályaudvarokon, szarítóhelyiségekben és kazánházakban előttek a számlálóbiztosok nem is találkoznak. Erdek, hogy a legutóbbi, 1980-as népszámláláskor 30 ezer ember lakóhelyül jegyezték be „ideiglenes, mozgó és egyéb létesítmény”-t, ami alatt uszály, lakókocsi, barlang, kunyhó értendő.

— Mégis, hányan lehetnek ma fedél nélkül?

— Óvatos becslések szerint legkevesebb 135 ezren vannak. Elsősorban a válás miatt lakástukát elhagyni kényszerültek, az állami gondozásból kikérülők és a munkásszállók lakóiról van szó. Sajnos, úgy látszik, a hajléktalanságot kiváltó okok megszüntetésére egyre kevesebb a remény.

Evente 30 ezer házasságot bontanak fel nálunk, s a lakás megosztása csak ritkán lehetséges. Tehát az egyik félnek — általában a férfinak — el kell költöznie. De hová? Esetleg rokonok, barátok fogadják be, vagy marad az albertet. Tudjuk, hogy a tartásdíj fizetése mellett nincs esélyük saját lakásra. Az állami gondozásból nagykorúságuk miatt kikérülő több ezer fiatal is a hajléktalanok táborát gyarapítja. Távozásukkor ugyan az intézet bejelentti őket valamilyen címre, munkásszállást vagy albertletet szerez, de ez nem oldja meg gondjukat. Ezekről a helyekről általában rövid időn belül továbbmennek külön. Közismert, hogy a mun-

Sokan túlnak az éjszakát pályaudvarokon. Ott legalább fedél van a fejük felett, s védelmet nyújt a hideg és az eső ellen

kasszállók lakóinak többsége is hajléktalan. Gazdasági kényeszerből vállalnak otthonuktól távol munkát, kezeiben ez a helyzet átmennének látszik. Az-hogy amint lesz lakóhelyükhez közel munkalehetőség, visszatérnek, ha pedig a fővárosban találunk boldogulást, később magukkal hozzák a családot is. A tapasztalatok szerint ez nagyon ritkán teljesül, a földrajzi távolság általában az érzelmek távolodásához vezet, a családok szétszakadnak. S aztán már nincs hová visszatérni.

Frisz információk hiján kénytelenek vagyunk a legutóbbi népszámlálás adataira hagyatkozni. Megdöbbentő számok ezek: munkásszállókban, alkalmazott szálláshelyeken 92 ezren, kórházakban, munkaterápiás intézetekben, alkoholelvonó intézményekben 60 ezren éltek. Azt más forrásból tudjuk, hogy 1987 végén a különböző büntetés-végrehajtási intézeteknek 22 és fél ezer lakója volt. Kérdés, közülük hányat vár és fogad vissza a család. A felsorolt — gyakran egymást átfedő — adatok mögött sok ezer potenciális hajléktalan húzódik meg. Nagy többségük lakástalan, otthon-talan, kényszerden földönfutó. Ki tudja, hányan élnek teljes bizonytalanságban?

Részlet M. László harmincéves, elvált férfi segítségkérő leveléből:

„Egész életemben nem volt állandó lakásom, ami pedig be volt jegyezve az igazolványomban, az csupán fikatív cím volt. Miután betöltöttem a 18-ik évetemet és megszűnt az állami gondozásom, beírták nekem anyamék címet, ahol valójában soha nem laktam, és ők sem engedték. A hatóságokat csak az érdekelte, hogy legyen beírva állandó lakás. Később anyamék elköltöztek, a régi épületet lebontották, de a címük továbbra is szerepelt a személyi igazolványomban.

Teljesen magamra maradtam. Jobb hián munkásszállóra kényszerültem. Sok munkásszállón laktam, és elmondhatom, nem kívánom senkinek az ott zajló életet. Végül úgy látszott, hogy rám mosolyog a szerencse. Megismerkedtem egy lányal, aktíve 1978 júniusában összeházasodtunk. Nem rajtam múltott, hogy ez a házasság nem sikerült. A fiamtól való elszakadás fajt a legjobban, és akkor már idegileg teljesen kikezszítem.

Újra munkásszállók, újra az utca, aztán kórház, és ez így megy évek óta. Nincs esélyem arra, hogy valaha igazi lakásom

OTTHONT A HÁZÁBA

és otthonom legyen. Hontalan vagyok a hazában, ahol megszülettem, amelynek állampolgára vagyok. Sokszor elgondolkodom azon, mit keresek én ebben az országban, ilyen jövővel és élettel, ami itt vár rám.

Nem bírom tovább. Tettem valamit azért, hogy jobb legyen. Feltettem egy üresen álló lakást, és meg aznap bejelentkeztem állandóra. A lakás egy 3×4 méteres szobából, fürdőszobából és egy 1,5×1,5 méteres előszobából áll. Szeretném megtartani, és azt, hogy ne dobjanak ki. Ellettársam, T. Julianna terhes, és körhízában van. Vele szeretnék élni, ha hagynak. Borzasztó idegállapotban vagyok, felek, hogy kidobnak. Nem tudom, mit tegyek, hogy megtarthassam a lakást. Így rendbe jönne az életem."

*

A hatvankét éves özvegy Hajdik Antalné, bár volt lakása, a házkézelőségnek "köszönheti" hajléktalanságát. 1959-től (?) a legutóbbi hónapokig a VI. kerületben, a Csengery utca 49-es számú ház üzletlakásában lakott. Házaságkötésük után költözött oda férjéhez, a cipészmeisterhez. Az egyetlen utcai helyiség műhelyként és lakásként szolgált számukra. Miután férje 1979-ben meghalt, Rozál néni továbbra is ott lakott. Ez ellen senki sem emelt kifogást, a hajtósság sem, jöllerhet az üzletelviség bérítője az elhunyt volt legáz, özvegy Hajdik Antalné után is pontosan fizette a lakbért. Különösebb esemény nélkül, bekességben telt el tíz esztendő.

Am néhány hónapja, egy téli reggelén a házkézelőség emberei zörgötték fel Rozál nént. A betóduló életűs fiatal emberek felszólították: „Azonnal távozzon, s többet ide be ne tegye a lábait!” A megszeppent idős asszonyt kizavarták lakásából, bútorait, összes holmijával együtt az utcán várakozó teherautóra pakolták. (Ezeket egyébként a mai napig nem kapta vissza.) S hogy szavaiknak nyomatékot adjanak, és esetleges visszatérését megakadályozzák, az üres helyiség ajtaját gondosan bezárolták.

Rozál néni tehát az utcára került. Ezt azonban akkor még fel sem fogta, mivel aznap reggel nyolcra — számtalan betegsége gyógyítása végett — kórházba szolgáltatta beutalója. Összesen holmija az volt, amit ma-
gán viselt. A kórházban kapott kölcsön hálótárgyat és pongyolát.

A szomorú valósággra akkor döbrent rá, amikor gyógykezelése befejeztével kezébe kapta a zárjelenést. Nem merete megmondani, hogy nincs hova mennie. Hetekig pályaudvarokon húzta meg magát, de a vasutak sok meg a rendőrök leg többször elzavarták. A hideg elől éjszaka a Hunyadi téri piac ponyvával letakart ládái alá bújt. Napközben buszra szállt, végül a kórházba került. Utazott, mert így kevésbé fázott. Fűrödni, mosakodni az utcán töltött hetek alatt egyáltalán nem tudott.

Sorsa, úgy tűnik, végre szerencsés fordulatot vett. A Tereztársasági Családsegítő Központ közbenjárására befogadóra lett: özvegy Juhász István hajlandó megosztani vele lakását, odavetelte albertőnek. Addig is, amíg törvényellen klakkoltatásért jogorvoslatot nyer, az albertőket díjat a családsegítő központ fizeti.

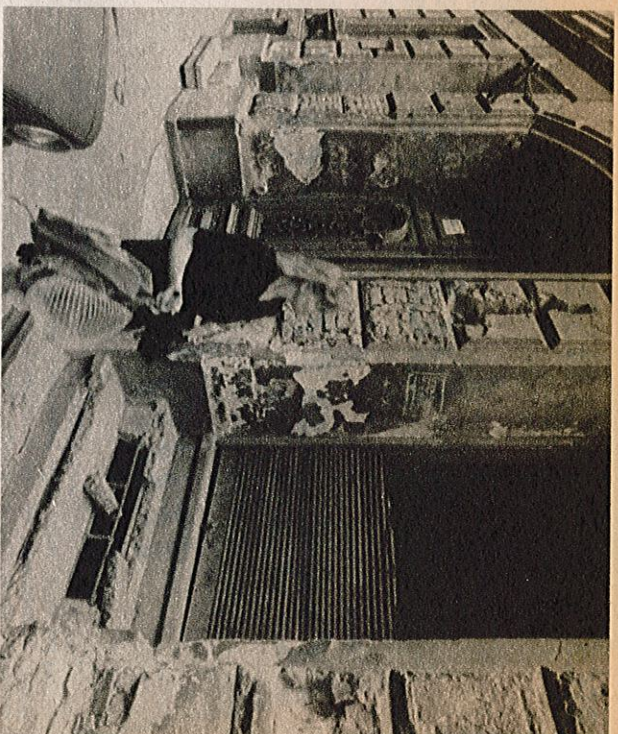
*

— Milyen céllal alakult meg a „Hajléktalanokért” Társadalom Bizottság, s mit tehetnek a lakástalan emberekért?

— Mivel a lakáshoz való emberi jog gyakorlati érvényesítését a jelenlegi társadalompolitika, de a jogalkotás és jogalkalmazás sem segíti elő megfelelően ezért határoztuk el a bizottság életre hívását — mondja dr. Rognár Szabolcs. — Az ilyen problémával küszködő csoportok érdekeit nem képviseli senki, hangjuk elvész a társadalomban. Természetesen nem hiszünk magunkról, hogy héttágy bizottságunk megoldhatja súlyos gondjait. De fel kell hívunk a társadalom figyelmét: hány társunknak nincs biztonságos otthona!

S a figyelemfelkeltésen túl kezdeményezzük az okok feltárását, hogy a hajléktalanság kezeletére és felszámolására megfelelő program születhessen. Összekötő szerepre vállalkozunk az ügyben érintett tárcák között — a megoldás érdekében. A bizottság tevékenysége nyilvánított és nyilvános, bárki vagy bármilyen szervezet csatlakozhat hozzánk. Minden okos ötletet szívesen fogadunk.

Gyerkő Katalin

Vajon ki vetett szemet erre az üzethelyiségre? — Még nem derült ki, mint ahogy az sem, miért lett egyszerre úttan a 30 éve ott lakó idős asszony

A terek és parkok félrecsú padjait nemcsak a szerelmesek keresik, hanem a hajléktalanok is

FOTO: HAUER LAJOS

XXX. ÉVFOLYAM

23

1989. JÚNIUS 10.
ÁRA: 11,50 Ft

DIÁKDIVAT
(Suli-buli című írásunk
a 30. oldalon)

Foto: Kiss Zoltán

KÉPES
ÚJSÁG

